ĐẾN MÀ THỜ-LẠY

(Ma-thi-ơ 2 : 1-11)

MỤC-SƯ LÊ-VĂN-QUẾ, CHỦ-NHIỆM ĐỊA-HẠT NAM-KỲ

LỄ NOEL không còn là một việc mới-lạ nữa, vì mỗi năm đến ngày 25 tháng chạp tây, hầu khắp cả thế-gian đều có đông-đúc người nhóm lại trong các nhà-thờ mà dự lễ long-trọng. Nhưng nếu chỉ đến dự lễ để kỷ-niệm sự giáng-sanh của Đức Chúa Jêsus thôi, thì cũng chỉ được vui tai một ít trong lúc nghe tiếng đờn thánh-thót, giọng hát thanh-tao, cùng đẹp mắt một hồi khi thấy cách trang-hoàng rực-rỡ trong nhà-thờ, rồi ra không thấy có chi mới-mẻ, vui-vẻ trong tâm-linh. Năm đã qua cũng thế, năm nay cũng thế, dự lễ, dự lễ, cứ như thế mãi, thành ra cái lệ, nào có ích chi? Vậy, năm nay tôi xin mời quí độc-giả chẳng những đến dự lễ giáng-sanh của Đức Chúa Jêsus, nhưng hãy đến mà thờ-lạy Ngài.

ÔNG LÊ-VĂN-QUẾ VÀ QUÍ-QUYẾN

I. Ba bác-sĩ từ đông-phương «đến đặng thờ-lạy Ngài» (câu 1-2).— Ba ông trải qua con đường xa-xuôi, chắc lắm lúc gay-go, khổ-cực, dễ mà nản chí, ngã lòng; song ba ông cố-gắng tìm tới nơi ngôi sao sáng-chói, là chỗ Đức Chúa Jêsus sanh ra, mà thờ-lạy Ngài; thật ba ông đã treo cao một tấm gương sốt-sắng lắm vậy.

Quí độc-giả thì sao? Từ nhà quí độc-giả đến nơi thờ-lạy Chúa là bao xa? Đường có khó đi không? Tiếc thay! Có người nhà không xa, đường không khó, song lòng không ưa đến đặng thờ-lạy Chúa, mà lại ưa đến các nơi vui-chơi nhảm-nhí của đời nầy cho thỏa chút tình tư-dục; họ trông cái bộ-dạng bề ngoài của các sự vui-chơi tội-lỗi thì dễ mến, dễ ưa lắm; bởi nó thích-hiệp với tánh hư-hoại loài người, thì tự-nhiên có một năng-lực giục-giã người đến các nơi vui-chơi ấy, đâu dè rằng ở bên trong nó có ẩn-bí biết bao là chông-gai làm hư-hại đời người, lây đến gia-đình, xã-hội nữa.

Cũng có hạng người nhà ở gần, đường tráng nhựa, vẫn có xe máy, cùng có nào xe hơi, nào xe điện đưa hành-khách trải qua trên đường đến nơi thờ-lạy Chúa, thật đường như trong gang-tấc, song họ cho gấp mười quan-san; bởi lòng cứng-cỏi chẳng tin, khinh-khi sự nhóm thánh, nên kiếm cách đỗ rằng: «Bận việc quá, không có thì-giờ,» rồi quanh năm, suốt tháng cứ chăm-chỉ việc đời, nào quản chi về sự đến đặng thờ-lạy Chúa.

Ôi! Rất thương thay cho ai đó đã bỏ qua một việc rất quan-trọng, quí-báu, mà lựa lấy đều nhỏ-nhen, hư-nát; vì Kinh-Thánh có câu rằng: «Vả, thế-gian với sự tham-dục nó đều qua đi, song ai làm theo ý-muốn của Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời» (I Gi. 2: 17). Ý Đức Chúa Trời muốn cả thảy loài người chúng ta đều đến đặng thờ-lạy Con Ngài, nên chi «khi Ngài đưa Con đầu lòng mình (là Đức Chúa Jêsus) vào thế-gian, thì phán rằng: Mọi thiên-sứ của Đức Chúa Trời phải thờ-lạy Con» (Hê 1: 6). Mọi thiên-sứ đều phải thờ-lạy Đức Chúa Jêsus, phương chi loài người? Vậy, mọi người đều phải thờ-lạy Ngài, bởi Ngài rất đáng cho chúng ta thờ-lạy; ông Sứ-đồ Giăng có nói rằng: «Tôi lại nghe mọi vật dựng nên trên trời, dưới đất, bên dưới đất, trên biển, cùng mọi vật ở đó đều nói rằng: Chúc cho Đấng ngồi trên ngôi cùng Chiên Con (là Đức Chúa Jêsus) được ngợi-khen, tôn-quí, vinh-hiển và quyền-phép cho đến đời đời! Rồi bốn con sanh-vật đều nói: A-men. Và các trưởng-lão sấp mình xuống mà thờ-lạy» (Khải 5: 13-14).

Mọi thiên-sứ, mọi vật trên trời, dưới đất, trên biển, các trưởng-lão cùng ba bác-sĩ đều thờ-lạy Đức Chúa Jêsus, chúng ta cũng phải thế. Vậy, tôi xin mời quí độc-giả hãy đến, chẳng những đến dự lễ giáng-sanh của Đức Chúa Jêsus, nhưng đến đặng thờ-lạy Ngài, thì vui-vẻ thay, hạnh-phước thay!

II. Ba bác-sĩ vào đến nhà, thấy Con Trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì sấp mình xuống mà thờ-lạy Ngài (câu 11).—Ba ông nầy tuổi đã cao, tác đã lớn, trên đầu tóc bạc phơ-phơ, nhưng lạ thay, sấp mình xuống mà thờ-lạy một Con mới sanh ra! Quí-hóa thay, lòng khiêm-nhường, cung-kính của ba ông! Quí độc-giả có lòng khiêm-cung như ba ông ấy không? Khốn thay! Trong đời nầy có lắm người kiêu-ngạo, khoe-khoang, xấc-xược hơn là khiêm-cung. Họ rùng vai, xây mắt khỏi mọi người, cho mình là bực đàn anh, cứ khoe danh, khoe lợi, khoe tài, khoe đức, trên mình nổ biết có ai, đâu khứng sấp mình xuống mà thờ-lạy Chúa.

Sa-tan xưa đã đi đường đó, nó toan nhắc ngai lên trên các ngôi sao Đức Chúa Trời, muốn sánh vai cùng Đức Chúa Trời, làm ra mình bằng Đấng Rất Cao, nhưng nó phải sa vào nơi vực thẳm. Thảm thay, có người cứ nối chí của quỉ Sa-tan mà cùng đi con đường kiêu-căng ấy! Như Nê-bu-cát-nết-sa, vua nước Ba-by-lôn đời xưa, trông thấy nước mình cường-thạnh, oai-quyền mình được lên cao, thì cất tiếng nói rằng: «Đây chẳng phải là Ba-by-lôn lớn mà ta đã dựng bởi quyền cao-cả ta, để làm đế-đô ta, và làm sự vinh-hiển oai-nghi của ta sao?» Lời chưa ra khỏi miệng vua, thì có tiếng từ trên trời xuống rằng: «Hỡi vua Nê-bu-cát-nết-sa, đã báo cho ngươi biết rằng: Ngôi nước đã lìa khỏi ngươi, ngươi sẽ bị đuổi khỏi giữa loài người, sẽ ở với thú đồng, sẽ bị buộc phải ăn cỏ như bò, rồi bảy kỳ sẽ trải qua trên ngươi, cho đến khi ngươi nhận biết rằng Đấng Rất Cao cai-trị trong nước của loài người, và Ngài muốn ban cho ai tùy ý» (Đa-ni-ên 4: 30-32).

Thế ta đã thấy rõ cái gương chẳng lành của sự kiêu-ngạo làm cho thảy đều bại-hoại. Theo lẽ tự-nhiên, xe trước nghiêng, xe sau phải tránh. Vậy, quí độc-giả đừng thử lên dốc kiêu-ngạo, trèo núi tự-cao, chuyền qua đồi tự-mãn nữa, nhưng hãy xuống trũng khiêm-cung; tự biết mình «sanh ra trong thế-gian, người ô-uế,» không gì tự mình có, có chỉ bởi Chúa cho, sấp mình xuống mà thờ-lạy Ngài, như ba bác-sĩ xưa kia, thì chắc được hạnh-phước lắm; vì khiêm mới được ích, còn ngạo thì mang tai. Bởi «Đức Chúa Trời chống-cự kẻ kiêu-ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm-nhường» (Gia 4: 6).

III. Ba bác-sĩ cũng đem của báu

ra, dâng cho Ngài những lễ-vật, là vàng, nhũ-hương, và một-dược (câu 11).—Đây ba ông bác-sĩ tỏ ra sự thờ-lạy bởi đức-tin. Tại sao ba bác-sĩ trải qua con đường thật xa, cùng là người già-cả mà lại vui lòng sấp mình xuống thờ-lạy Con Trẻ mới sanh ra? Há chẳng phải ba ông có đức-tin mà nhìn-biết Con Trẻ Jêsus ấy là Đấng Siêu-phàm ư? Xét qua ba lễ-vật họ dâng cho Chúa thì thấy họ bởi đức-tin nhìn-biết Ngài là Đấng Cứu-thế gánh-chịu mọi sự đắng-cay tội-lỗi cho loài người; bởi đó họ dâng lễ-vật cho Ngài bằng một-dược. Một-dược là một thứ đắng lắm, chỉ về tội-lỗi. Thật tội-lỗi làm cho đời người đắng-cay, buồn-bã, thảm-kịch của tội-lỗi không bút mực nào vẽ ra cho hết. Người tội-lỗi sống không an, chết hồn bị giam-cầm chờ ngày phán-xét, sau sống lại rồi vào nơi ngọn lửa không hề tàn, đau-khổ cách tự cảm-biết.

Nhưng may thay, Đức Chúa Jêsus giáng-sanh! Lúc Ngài mới chịu cưu-mang trong lòng nữ-đồng-trinh Ma-ri, thì thiên-sứ đã bảo rằng: «Chính Ngài sẽ cứu dân mình ra khỏi tội.» Kịp đến khi vừa sanh ra, ba bác-sĩ dâng một-dược, là biểu-hiệu của chức-vụ Ngài. Cám ơn Chúa, Ngài làm trọn trọng-trách đó trên thập-tự-giá, chịu uống cạn cái chén đắng-cay của nhơn-loại, tức là «Ngài đã gánh tội-lỗi của chúng ta trong thân-thể Ngài trên cây gỗ, hầu cho chúng ta là kẻ đã chết về tội-lỗi, được sống cho sự công-bình.»

Ba bác-sĩ cũng dâng nhũ-hương, đó tỏ ra họ có đức-tin nhìn-biết Ngài là Thầy Tế-lễ Thượng-phẩm; vì nhũ-hương là một thứ của thầy tế-lễ dùng xông trên bàn-thờ Đức Chúa Trời, để tỏ dấu cầu thay cho nhơn-dân. Quả vậy, Đức Chúa Jêsus đã chết, đã bị đem chôn, đến ba ngày Ngài đã sống lại, đã ngự lên trời, hiện đang ở bên hữu Đức Chúa Cha, làm Thầy Tế-lễ để cầu thay cho môn-đồ Ngài.

Ba bác-sĩ cũng có đức-tin nhìn-biết Ngài là Vua, nên chi họ dâng vàng cho Ngài; vàng là biểu-hiệu của vua. Thật vậy, Đức Chúa Jêsus dẫu mới sanh ra, song Ngài là Đấng vốn có từ trước vô-cùng, Ngài là Vua muôn đời. Kinh-Thánh nói nhiều về Ngài sẽ tái-lâm làm Vua trong nước ngàn năm bình-yên, như có chép: «Trên áo tơi và trên đùi Ngài có đề một danh là: Vua của các vua, Chúa của các chúa.»

Ba bác-sĩ thờ-lạy Chúa, đã dâng cho Ngài vàng, nhũ-hương, một-dược, đó tỏ ra họ có đức-tin mà nhìn-biết Ngài là Cứu-Chúa, là Thầy Tế-lễ, là Vua của các vua.

Quí độc-giả đã tỏ ra sự thờ-lạy do đức-tin nhìn-biết Ngài như thế không? Than ôi! Có lắm người thờ-lạy mà không biết sự mình thờ-lạy (Gi. 4 : 22). Thảm hơn nữa cho người thờ-lạy một chúa mà không biết chúa đó là ai (Sứ 17 : 23). Rất tiếc thay, rất nguy thay cho người thờ-lạy cách ấy!

Ước-mong quí độc-giả ra ngoài hạng đó, hết lòng tin Đức Chúa Jêsus là Cứu-Chúa độc-nhứt, không còn nhờ gì, chỉ hoàn-toàn tin-cậy công-lao thập-tự-giá Ngài, cùng nhìn-biết Ngài là Thầy Tế-lễ Thượng-phẩm đương ở bên hữu Đức Chúa Cha mà cầu thay cho mình. Như vậy, anh em sẽ «vững lòng đến gần ngôi ơn-phước, hầu cho được thương-xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thì-giờ có cần-dùng» (Hê 4 : 16). Lại cũng phải nhìn-biết Ngài là Vua Cao-cả sẽ tái-lâm cầm quyền thống-trị muôn vật. Đó mới tỏ ra sự thờ-lạy bởi đức-tin vậy.

Đêm Noël, đèn trong các nhà-thờ chói-rạng, chuông trong các nhà-thờ dậy-vang để giục-giã người đến dự lễ, đây tôi viết bài nầy để mời quí độc-giả

ĐẾN ĐẶNG THỜ-LẠY ĐỨC CHÚA JÊSUS;

SẤP MÌNH XUỐNG MÀ THỜ-LẠY ĐỨC CHÚA JÊSUS;

TỎ RA SỰ THỜ-LẠY BỞI CÓ ĐỨC-TIN NHÌN-BIẾT ĐỨC CHÚA JÊSUS LÀ CỨU-CHÚA, LÀ THẦY TẾ-LỄ, LÀ VUA CỦA CÁC VUA. MUỐN THIỆT HẾT LÒNG.